

OSB-İMES İŞÇİ BÜLTENİ

*“İşçi sınıfının
kurtuluşu
kendi eseri
olacaktır!”*

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 184

Haziran 2007 * Fiyatı: 25 YKr

Sömürücü zorbalardan hesap soralım!

Erken genel seçim tarihi olan 22 Temmuz yaklaştıkça, ülkedeki siyasal atmosfer giderek daha fazla ısınıyor. Her seçim döneminde olduğu gibi yıllarca işçi ve emekçileri unutan sermaye partileri meydanlara iniyor, aramıza karışmaya çalışıyor. Sermaye düzeni bir kez daha kendini “yenilemeyi” hedefliyor. Sermaye iktidarı, işçilere ve emekçi halklara ölüm anlamına gelen saldırılarını yeni bir kuvvetle sürdürmek için “güven” tazelemeye çalışıyor.

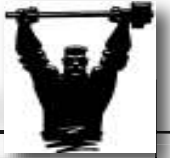
Düzen partilerinin her biri emperyalizme göbekten bağlıdır!

Bizden görünmek ve bizi aldatmak için harcadıkları tüm çabaya rağmen, düzen partilerinin bizlere sömürü ve sefaletten başka verebileceği bir şey yoktur. Ekonomisi İMF ve Dünya Bankası'na bağımlı, siyaseti Beyaz Saray ve AB tarafından yönetilen, ordusu Pentagon ve NATO'nun hizmetinde olan sermaye devletine hükümet etmek isteyen düzen partileri, emekçi kitlelere yeni bir “seçenek” sunamamaktadır. Her biri katliam ve yıkım anlamına gelen saldırıları

hayata geçirebilmek, büyük sermayenin ve emperyalistlerin gözüne girebilmek için birbirleriyle yarışmaktadır.

Düzen partileri tek programlıdır!

Bugün, kıyasıya bir şekilde birbirleriyle yarışsalar da 23 Temmuz'da içlerinden hangisi hükümete gelirse gelsin, diğerlerinden farklı atacağı tek bir adım bile yoktur. Açıktır ki bu parti ve hükümetlerin hepsi sadece birer figürandır. Yarışları da “parlamentar demokrasi” oyununda daha aktif roller kapmak, böylelikle siyasal ranttan daha fazla nemalanmak üzerinedir. Her zaman olduğu gibi kararlar devletin derin merkezlerinde büyük sermaye gruplarının, silahlı bürokrasinin ve emperyalistlerin katılımıyla şekillenmektedir. Hükümete hangi düzen partisi gelirse gelsin IMF programından başka bir program, ABD ve AB'ye kölece bağılıktan başka bir siyaset şansı yoktur. On yıllardır birbirinden farklı birçok düzen partisi iktidara gelmiş, ancak hepsi bu programı uygulama noktasında tekleşmiştir.

Çatışma çıkar çatışmasıdır!

Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden başlayan, sanal muhtıra ile körüklenen ve erken genel seçim kararı ile rahatlatılmaya çalışılan kriz, sermaye grupları arasında bir çıkar çatışmasıdır. Yaşananlar bugüne kadar egemenliği tekelinde tutan sermaye grupları ile artık pastadan daha büyük pay almak isteyen sermayedarlar arasındaki kavgadan ibarettir. Laiklik-şeriat tartışması ise bu çatışmanın kılıfı, biz işçi emekçileri kandırmanın, kendi çıkarları etrafında taraflaştırmanın adıdır. Bugün demokrasi havariliği yapanlar, hakkını isteyen işçi ve emekçilere “Ananı da al git!” diyerek hakaret edenlerdir. Laiklik yaygarası koparanlar ise 12 Eylül’ün ardından ülkenin dört bir yanını İmam Hatip Liseleri ile dolduranlardır. Tek dertleri, ezilenlerin ayağa kalkmasını önlemek, rejimin devamını güvence altına almaktır. DTP’nin bağımsız adaylarla seçime gireceğini açıklamasının ardından tüm kavgalarını bir kenara bırakarak mazlum Kürt halkına karşı omuz omuza savaş açmaları bu durumun en bariz kanıtıdır.

Parlamento işçi ve emekçilere çözüm olamaz!

Ordusu, hükümeti ve tüm kurumlarıyla sermaye düzeninin katı gerçekliği böyleyken, seçimlerden ve parlamentodan biz işçi ve emekçiler lehine bir şeyler beklemek, boş hayaller kurmak anlamına gelecektir. Kanemici sınıflar, seçimleri sömürü düzenlerini devam ettirmenin bir aracı olarak kullanmaktadırlar. Ve demokrasileri de kaba bir aldatmacadan ibarettir.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir!

Yoksulluk ve sefaletle boğuşan, devletin baskı ve terörü ile inletilen, köle gibi yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçilerin tek çözüm yolu devrimde, kurtuluşları sosyalizmedir. Bugün burjuva siyasetinde yaşanan çatışmanın tarafları aslında aynı saftadır. İşçi sınıfına düşen görev ise bir bütün olarak burjuvaziyi temsil eden bu kampa karşı sınıfın bağımsız tutumu ile savaşı gerçek cepheye, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadeleye dönüştürmektir.

Düzenin seçim oyununu boşa çıkaralım!

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde açmaza düşen sermaye devleti erken seçimi burnumuza dayadı.

Peki, 23 Temmuz’da bize ne verebilirler? IMF ve TÜSİAD reçeteleri biz işçilere dayatılacak. Bunun yanında yığınla sömürü, yoksulluk, işsizlik, açlık ve sefalet. 3 Kasım’dan bu yana düşünelim, ne değişti? Kuzey Irak’ta Kürt kardeşlerimize yapılan saldırılarda alınan işbirlikçi tutum, asgari ücrete yapılan komik zam, 1 Mayıs’ta yaşanan saldırılar, iş kazaları, sosyal yıkımlar, özelleştirmeler, gecekonduları başına yıkılan emekçiler vb. Yukarıdakileri saymazsak tabii. Bütün bunlar bir avuç asalak sermaye grubuna altın tepside sunulmadı mı? Peki başa gelecek olan kim? Hangisi olursa olsun, biri diğerinin aynısı değil mi? Bütün bu sermaye uşağı partiler biz işçi ve emekçilere karşı üstlenecekleri rolü ABD geleneğine uygun yapmayacaklar mı?

Şimdi bizlerden oy istiyorlar. Ayan beyan Amerikancı düzen partilerine verecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var.

İMES’ten bir işçi

Birleşik Metal İş İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu'nda uzlaşmacı sendikal anlayıştan hesap soralım!

Dört yıl aradan sonra Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nda yeni bir genel kurullar süreci başladı. Anadolu Yakası'nı kapsayan İstanbul 1 No'lu şubenin genel kurulu 17 Haziran günü gerçekleşecek.

Bugün sınırlı birkaç örneği dışta bırakırsak sendikal hareketin toplamında derin bir teslimiyet hali yaşanıyor. Sendikaların tepesini tutan bürokratlar takımı tabandaki bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü de kullanarak kendi uzlaşmacı-ihanetçi çizgilerini sendikalara hakim hale getiriyorlar. Ne yazık ki BMİS İstanbul 1 No'lu Şube'de de bu gerçek en katı haliyle yaşanıyor.

Son 4 yıllık süreçte saldırıların ve bununla paralel olarak işçilerdeki örgütlenme eğiliminin de yoğunlaşmasına karşın şube yönetimi ne bu arayışa yanıt üretebildi, ne de eldeki mevcut örgütlülükleri ileriye taşımak adına herhangi bir adım attı. Onbinlerce metal işçisinin çalıştığı bölgede yoğun bir örgütsüzlük ve örgütlü işyerlerinde de derin bir vurdumduymazlık tablosu yaşanıyor.

Ne yazık ki sendikalarda örgütlenen işçilerin büyük çoğunluğu örgütlenmeyi sadece sendikaya gidip imza atmaktan ve başkanın da gelip daha iyi bir ücret kazanmasından ibaret görüyor. Oysa sendikalaşmak atılan her adımda ortak kararlar almak ve ortak hareket etmek demektir. Birçok sendikada olduğu gibi BMİS İstanbul 1 No'lu şubeye bağlı işyerlerinde çalışan işçiler için de durum büyük oranda aynıdır. Durum böyle olunca mevcut yönetim de istediği gibi hareket etmekte, kendi uzlaşmacı anlayışlarını işçilere taşımaktadır. Hem üye işçiler için, hem de bölgede örgütlenme arayışında olan binlerce işçi için, bu anlayışı sendikalardan uzaklaştırmak, sendikaları gerçek birer sınıf örgütüne dönüştürmek hayati önemdedir. Yaklaşan şube genel kurulu ise bu anlayışın tartışılıp mahkum edilebilmesi için önemli bir fırsattır.

Bugün ne yazık ki sendikalarda da bürokratik yozlaşma en uç noktasına ulaşmış, işler koltuk hesabına dayalı bir şekilde yürümeye başlamıştır. Delege seçimlerinde dönen ayak oyunları, kapalı kapılar ardında dönen koltuk pazarlıkları seçimlere de yön vermektedir. Oysa sendika genel kurulları sendikal anlayışların hesaplaştığı kürsüler olmalıdır. Sendika üyesi işçiler ve delegeler kişisel çıkarlara dayalı çatışmalarda taraf olmamalı, sendikayı ve işçi sınıfını geleceğe taşıyacak çözümleri tartışmalıdırlar.

Bu çözüm bugün açıktır ki sınıf sendikacılığı anlayışından başka bir şey değildir. İşçi sınıfını geleceğe taşıyacak olan güç sınıf bilincine ve kendi özgücüne dayanmak zorundadır. Patronların her saldırısı karşısında rica minnet etmenin işçi sınıfını bir yere taşıyamayacağı ortadadır. İşçi sınıfı her konuda kaderini kendi ellerine almalı, kitlesel örgütlülükleri olan sendikalarda da bu bakışı hâkim hale getirebilmelidir.

Yaklaşan BMİS İstanbul 1 No'lu Şube genel kurulu, uzlaşmacı sendikal anlayışla hesaplaşılacak bir kürsü olmalıdır. Üye işçilerin ve toplam olarak işçi sınıfının haklarını gerçek anlamda koruyup geliştirecek bir irade genel kurulda en etkin şekilde hayata geçirilmelidir. Aksi takdirde kaybedecek olan sadece bugün için oldukça dar bir kesimi ifade eden örgütlü işçiler değil, bir bütün olarak işçi sınıfı olacaktır.

İşten atılan Yasan işçileri konuşuyor!

Sendikalar işçileri satmasın!

İşyerine gelip de temsilci yanında milleti pazarlamasın. Geliyor aynı kelle seçer gibi öndeki liderleri seçiyor. Böyle kelle seçer gibi 11 kişiyi seçip de 7 kişiyi bugün çıkarttırıp bir yere varılamaz. Yani ne oldu? Sandıkta kendi adamı da kazanamadı. Bence 17 Haziran'da o da kazanamayacak. Biz nasıl burada ihanetçi temsilciyi devirdik, inşallah o sandıkta tüm arkadaşlar da mevcut yönetimi devirecek.

Gelecek olan yönetimin önce bir Yasan'ı tamamen yola getirmesi lazım. Patronun anlaması lazım, Yasan'ın sendikalı olduğunu, içerideki arkadaşların örgütlü olduğunu. Yasan'da sendika var mı yok mu, düzenli mi düzensiz mi belli değil. İş sağlığı ile ilgili bir seminer oluyor eski temsilci içerideki işçiyi bilgilendirmiyor. Delege seçimi yapılacak, "Sen ne anlarsın seçimden? Sen seçim mi gördün?" diyor arkadaşlara. Niye anlamasın. Bak görmüşler ki onu bu hale düşürmüşler.

"Verdiğimiz mücadele arkadaşlarımız için patrona bir gözdağı"

Biz işten çıktıktan sonra içeride bazı arkadaşlar tepki göstermişler. "Niye bu arkadaşlar atıldı?" demişler. Temsilcinin dediği de "Horozlar dururken tavuklar mı çıksın?" Temsilcinin bu lafları gerçekten de doğru. Horozlar dururken tavuklar çıkmaz.

İnşallah içeride kalan arkadaşlarımız bundan sonra huzur ve güven içinde çalışırlar. Böyle keyfi işten çıkarmalar olmaz. Bizim verdiğimiz mücadele de kendimiz için değil. Arkadaşlarımız için patrona bir gözdağı.

Eğer ben varsam sendika vardır!

Kişi önce onurunu bildikten sonra nerede olursa olsun, hangi şartlar altında olursa olsun kendini kanıtlar ve ispatlar. Bu sendika işçi ile kurulan bir kurumdur. Eğer ben varsam sendika vardır. Bu bakış açısı olmalı herkeste ve bunu gerçekten uygulamak gerekiyor. Bunu da bildiği müddetçe sendika ne kadar iş yapmamış olursa olsun alttaki taban onu mutlaka dürtüp iş yaptırmak zorundadır. Ve bunu da yaptırır. Ama Ali Rıza İkisivri ve eski temsilci hem kendi adlarını, hem de sendikanın adını kirletmiş kişilerdir. Önce o insanlardan kurtulmak lazım. Bizim, yasal süreçte ücretler ödenmediği zaman iş durdurma hakkımız vardı ama bu bir güne bir gün uygulanmadı. Niye? Bu kişilerin patron tarafında olduğu buradan bile belliydi. Merkez de bunun farkındaydı. Merkezin de en azından baskı yapması gerekiyordu. O kadar şikâyetler gitti. Ama işte dün dürtülmüş, bunlar yaptırılmış olsaydı, biz bugün kapıda olmayacaktık.

Sendikacıların tabanla, işçiyle birlik olmasını istiyorum!

Sendikaların sınıf sendikacılığı yapması gerekir. Gerçekten işçiye, emekçiye sendikalı olduğunu gösterebilmek için eğitimlere önem vermelidir. Örgütlenmede çalışan insanlar birebir olarak insanları eğiterek, insanlara sınıfını, ondan sonra emeğin ne değerinde nasıl yükselteceğini öğretmelidir. Ben böyle bir sendikacılık yapmalarını istiyorum. Yasan'dan bahsedecek olursak biz burada gerçekten bir sendikal mücadele göremedik, sendikanın ne olduğunu tanıyamadık. Çünkü öyle bir derterli olmadı. Şube bizleri engelledi. Temsilciyle görüştüğümüzde temsilci de bizleri engelledi. Hatta yerine göre bazı arkadaşları azarlamış bile. Mesela "Eğitim istiyoruz. Biz sendika nedir, bunlar hakkında bilgi edinmek istiyoruz." deyince "Senin bunlardan ne amacın var. Biz yaparız diyor." Böyle bir sendikacılık istemiyorum ben. Sendikacıların tabanla, işçiyle birlik olmasını istiyorum.

"Bölgede örgütlü olan üye arkadaşları yanımızda görmek istiyoruz"

Sendika önemli bir kurumdur. Bu kurumu ayakta tutan ise işçi sınıfıdır. İşçilerin kendi sınıfına sahip çıkması lazım. Bireysel olarak herkes burada. Sendikayı suçlamaktan önce kendi eksiklerimize bakalım. Biz insanları örgütlemek için neler yaptık? Veya kendimizi bilgilendirdik mi? Önce okuma alışkanlığı edinmemiz lazım. Okumuyoruz, hak talep etmeye gelince de edemiyoruz. İnsanları örgütleyemiyoruz. Önemli olan da bu, yani tabandan örgütlülük. Örgütlülük olduktan sonra sendika vardır. Örgütlülük yoksa sendika sadece kağıt üzerinde bir imzadan ibarettir. İmza atmakla ben sendikalı oldum denilmiyor. Sendikalı olduktan sonra asıl mücadele başlıyor. Bunu bir yerlere taşımak asıl önemli olan. Sen bugün üye oldun. Olabilir, işten de atılabilirsin, ama yine o hakkını arayamaman veya aramaman anlamına gelmiyor. Sen nasıl burada örgütleniyorsan yan taraftaki fabrikayı da örgütleyebilirsin.

Bence dayanışma önemli. Biz burada direnişeyiz. Tabii ki ziyarete gelenler oluyor. Bunlar önemli şeyler. Bizi burada yalnız bırakmıyorlar. Bizim tek eksikimiz bu bölgede örgütlü olan üye arkadaşlar, onları görmek istiyoruz. Yarın öbür gün orada eylem olduğunda yalnız kalmayacaklar. Gelmeseler de biz de onların yanında olacağız. Dayanışma önemli. Bence sendikanın bir yardım fonu olması gerekli. İşçilerin dayanışması önemli yani. Biz birlikte hareket edersek, biz varız, sendika var. Birlikte hareket etmek bizim gücümüz birliğimizdir. Biz önce bu birliği sağlamadıktan sonra hiç kimsede suç aramaya gerek yok. Biz önce kendi üzerimize düşeni yapacağız. Kimseye bakmayacağız. Sen hakkını aramazsan sendika aramaz, devlet aramaz.

Sonuçta bu işçi sınıfını savunan sendikadan başka hiçbir kurum yok. Bu ise işçinin dayanışması, birliğidir. Emek gücünün farkında olması, bu gücü bir araya toplayıp birlikte hareket etmesidir. Bunun önünde hiçbir engel olamaz. Yeter ki biz birliğimizi sağlayalım. Örgütlenelim. Önemli olan bu. Bize düşen görevler hayatta bitmez. Bu mücadeleyi sürdüreceksen sonuna kadar hep birlikte sürdürebiliriz. Ancak dayanışma, dayanışma, dayanışma. En önemli gücümüz en önemli silahımız dayanışma, örgütlülük, bilinçli bir örgütlülük.

Yasan'da örgütlü mücadele kazanacak!

Yasan patronunun sendikasızlaştırma saldırısının en son halkası 7-8 Mayıs tarihlerinde yaşanmış, 7 öncü işçi işten atılmıştı. Bugüne kadar defalarca öncü işçileri işten atan, taşeron vb. oyunlarla fabrikadan sendikayı tasfiye etmek isteyen Yasan patronunun bu adımı sözleşmenin hemen ardından ve sendika genel kurulu öncesi gerçekleştirilmesi ise dikkat çekmişti.

İhanetçi şubenin ve temsilcinin elbirliğiyle fabrikada bugüne kadar gerçek anlamda bir örgütlülük kurulamadı. İşçiler patron baskısının yanı sıra temsilcinin de baskılarıyla karşı karşıya kaldılar. Bu durum ise içerideki örgütlülüğü her geçen gün daha da zayıflattı. Saldırıları karşısında genellikle örgütlü bir tepki verilemese de verilen bireysel tepkiler bile patron için oldukça rahatsız ediciydi. Bu nedenle bu tepkileri veren işçileri de kapı önüne koyarak içerisini kendisi için dikensiz gül bahçesine çevirmek niyetindeydi.

Ancak atılan işçiler patronun bu oyununu bozdular. Saldırının örgütlülüğe yöneldiği bilinciyle direnişe geçtiler. Sendika genel merkezinin desteğini de arkasına alan işçiler, atıldıkları günden beri kapıda direnişi sürdürerek içerideki örgütlülüğü güçlendirme arayışına girdiler. Verilen bu tepki patronun oyunlarının da ters tepmesine neden oldu.

Bugüne kadar şubenin ve temsilcinin ihanetçi tutumlarından bunalan işçiler ilk tepkiyi de buralara yönelttiler. Keza bu tutumda ne kadar haklı oldukları, şubenin ve temsilcinin direnişi sahipsiz bırakan pratikleri ile de ortaya çıkmış oldu.

Direnış sürecinde dışarıda yanan ateş içeriye de belli oranlarda sıçradı. Halen dışarıdaki arkadaşlarının işe geri alınması için patronu sıkıştırarak güçlü adımlar atlamasa da ihanetçi temsilcinin ablukası parçalanmış oldu. Şube Genel Kurulu için yapılan delegelik seçimlerinde temsilci delege dahi olamadı. Bu, bugüne kadar temsilcilik seçimlerinin nasıl bir baskı altında yapıldığının da kanıtıydı. Zira daha öncesinde de temsilcinin görevden alınması için imza toplayan işçiler, çeşitli baskılarla sindirilmişlerdi.

Bugün patronun sendikal örgütlülüğü tasfiye etmeye yönelik saldırısı ters tepmiş bulunuyor. İçeride çalışan işçilerde de ihanetçi temsilciyi devirmenin getirdiği bir güven hali bulunuyor.

Ancak Yasan işçilerinin asıl görevi daha yeni başlıyor demek yanlış olmayacaktır. Bu olanak iyi bir şekilde değerlendirilip içeride güçlü bir örgütlülük yaratılmadığı koşullarda, patronun saldırıları da muhakkak ki devam edecektir. İçerideki örgütlülüğe sahip çıkmak ve sendikayı da hak ettiği noktaya taşımak, başta Yasan işçileri olmak üzere tüm sınıf bilinçli işçilerin görevidir.

Küçük atölyelerde bedavaya çalışılan gün: Cumartesi

Küçük atölyelerde çalışan işçilerin kaderi midir acaba Cumartesi günleri 5-10 saat fazladan çalışmak? Üstelik ücretsiz. Üstelik haftalık 45 saat bile çalışmanın yüksek olduğunu hesaba katmadan.

Çalıştığım işyerinde cumartesi günleri fazladan 4 saat 15 dakika çalışıyoruz. Bunu arkadaşlarıma da yemekhanede yüksek sesle anlattım ve tartıştım. Bu durum doğal olarak patronun kulağına da gitti. Müdür bey de çıkışta benimle bir konuşma yaptı. İşçileri kışkırttığımı, cumartesi günü çalışmayı yemekhanede tartıştığımı ve son olarak ta patronun "Beğenmiyorsa gitsin!" dediğini ifade etti. Ben de

yasada haftalık çalışma süresinin 45 saat olduğunu, cumartesi günleri fazladan ve yasadışı bir şekilde çalıştırıldığımı ifade ettim. Bu tartışma yaşanırken bazı arkadaşlar da kulak misafiri oldu. İfade etmeseler de haklı olduğumu düşündüklerini bakışlarından anlamıştım.

Neticede bu tartışmadan bir sonuç çıkmadı. Ama bence önemli olan bu durumun patronu rahatsız etmesi. Rahatsız oluyorsa demek ki haklıyız. Bunu işçi arkadaşlara anlatmak biraz zor oluyor. Çünkü işçi arkadaşlar bu durumu kanıksamış ve kabullenmiş. Bu durum ise elbette değişecek. Ama mücadeleyle.

7 saatlik iş günü! 35 saatlik çalışma haftası!

Kulp imalatında çalışan bir işçi

Tarihimizden öğrenelim!

15-16 Haziran direnişinin gösterdiği yoldan yürüyelim!

Bir yıldönümünde daha şanlı 15-16 Haziran direnişi işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

1960'lı yıllar Türkiye işçi sınıfı açısından birçok kazanımın olduğu yıllar olmuştur. Yaratılan örgütlülükler ve eylemli süreçlerin sonucunda kazanılan bu haklar, sermaye düzenini fazlasıyla rahatsız etmiştir. Devlet eliyle bu kazanımların işçi sınıfından geri alınması için bir saldırı başlatılmıştır.

DİSK'i etkisiz hale getirerek işçi sınıfının örgütlülüğü ve mücadele dinamizmi yok edilmek istenmiştir.

Fakat devletin bu yönde başlattığı saldırılar işçi sınıfı içerisinde tam tersinden bir etki yaratmıştır. Sendikalarının kapatılmak istenmesinin gerisinde kendi mücadelelerinin yok edilmek ve kazanılan hakların geri alınmak istenmesi olduğunun bilincinde olan işçiler, bu saldırıya karşı büyük bir direnişe geçmişlerdir.

Başta DİSK'e bağlı işyerlerindeki işçiler olmak üzere saldırının toplamında Türkiye işçi sınıfına yapıldığının bilincinde olan Türk-İş'e bağlı bir dizi ilerici sendikanın katılımıyla Gebze'den İstanbul'a doğru bir yürüyüş başlatılmıştır. Yürüyüş boyunca diğer fabrikalardaki işçilerin katılımıyla sayı giderek artmıştır. 60 binin üzerinde işçinin katıldığı yürüyüş yollara kurulan barikatlarla engellenmek istenmiş, fakat başarısız olmuştur. Kararlı tutumları sayesinde kurulan barikatlar bir bir

aşılarak Kadıköy'ün girişine kadar gelinmiştir.

Burada askerlerin ve polislerin kurduğu son derece yoğun bir barikatla karşılaşmıştır. İşçilerin bu barikatı da aşmak istemesi üzerine büyük bir çatışma yaşanmıştır. Çatışmada üç işçi hayatını kaybetmiştir.

Direnişin kendi sınırlarını aşması üzerine DİSK direnişi bitirmek adına devletle birlikte çalışmaktan hiç rahatsız olmamış, radyolardan yaptığı duyurularla işçileri direnişi sonlandırmaya çağırmıştır. Buna rağmen bir dizi büyük fabrikada direnişler devam etmiş, sonuçta ise sermaye düzenine geri adım atılmıştır.

Türkiye işçi sınıfının 1970'te gerçekleştirdiği bu iki günlük yürüyüş işçi sınıfının tarihine önemli kazanımlar elde etmesinin yanı sıra bu kazanımları elde etmenin ve onları gerektiği şekilde korumanın yol ve yöntemlerini fazlasıyla açık bir şekilde ortaya koyması bakımından oldukça önemlidir.

Bugün Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu durumdan kurtulması için neler yapılması gerektiği 15-16 Haziran direnişiyle fazlasıyla açık bir şekilde ortaya konulmuştur. Yapılması gereken bir sınıf bilinciyle hareket ederek bu büyük direnişin açtığı yoldan mücadeleyi büyütmezdir.

***Perpim Sanayi Sitesi'nden
sınıf bilinçli bir işçi***

Gece vardiyaları yasaklansın! İnsanca çalışma koşulları istiyoruz!

Patronlar daha fazla kar elde edebilmek uğruna gece saatlerimize bile el koydular. Bölgemizde de bir dizi fabrikada gece vardiyası uygulaması var. Bu fabrikaların bir kısmında kadın işçiler de çalışıyor. Ancak hangi işçiye, özellikle hangi kadın işçiye sorarsanız gece vardiyalarından rahatsızlıklarını dile getirirler. Nasıl rahatsız olunmasın ki? Hava karardığında fabrikaya giriyor, aydınlandığında çıkıyoruz. Arada geçen o zamanı makine önünde, tezgah başında geçiriyoruz.

Bilimsel araştırmalar bile gece çalışmasının insan sağlığı üzerindeki etkilerini ortaya koymaktadır. Ancak patronların kâr hırsı o kadar derindir ki, makinelerin bir saat bile boşa kalmasını istemezler.

Gece çalışması insan sağlığı ve psikolojisi için çok tahrip edicidir. Bugün kadın işçiler gece çalışmasını istemezler. Çünkü kadın işçiler gece çalışmasından daha fazla etkilenirler. Sabah güneşle uykuya yatılır, akşam karanlığında kalkılır. Tamamen bitkisel bir hayat yaşanır. Uyku dışında geri kalan akşam vakitlerinde de kadınları evin yükümlülükleri beklemektedir.

Çünkü işçi kadınlar ne yazık ki, iş yaşamı dışında ev ve aile yükümlülüklerini de üstlenirler. Yemek, temizlik vb. işlerin mi yapılacağını, uykusuz halde işe mi gidileceğini düşünmekten kendilerini alamazlar. Hele bir de çocuk bakımı eklenirse, bu kaygılar iki kat daha artar.

Biz tüm işçiler için olduğu gibi kadın işçiler için de gece çalışmasının yasaklanmasını istiyoruz. Elbette teknik nedenler ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar (sağlık vb..) olabilir. Ancak bunlar

istisnadır. Bu istisnalar dışında (22:00-06:00) arası gece çalışması yasaklanmalıdır. Ayrıca zorunlu gece çalışması 4 saati aşmamalıdır. Ve işçilere ek ödeme yapılmalıdır.

Bugün insanlık dışı çalışma koşullarına, bunlardan biri olan gece çalışmasının yasaklanmasına karşı mücadelemizi yükseltmeliyiz. Ancak mücadelenin ilk şartı olarak da kadın-erkek olarak örgütlülüklerimizi kurmakla işe başlamalıyız.

Kadını bir makine parçası gibi, köle gibi görüyorlar!

Çalışan kadınlar hayatın en zor mücadelesi ile karşılaşıyorlar. Çünkü kadınların çalışırken akılları hep evde, çocuklarında kalıyor. Çalışma saatleri çok uzun, çocuklara zaman ayırmak olanaklı olmuyor. Ve bir sorun olduğunda işyerlerinde çok zorlanıyorlar. Patronlar, amirler çok acımasızca davranıyorlar. Kadınlara çoğu zaman hiç şans tanımıyorlar. Kadını bir makine parçası gibi, köle gibi görüyorlar.

Gece vardiyasında çalışmak ise bir insan için tamamen bitkisel hayat. Çünkü sabah güneşle uykuya yatıyorsun, akşam karanlığında kalkıyorsun. Hayattan hiçbir beklentin olmuyor. Tamamen monoton bir hale geliyorsun. Buna rağmen hiç değer olmuyor. Beklentilerini alamayan patron, sen de hiçbir eksik bulamaz ise, fiziğini yargılıyor, erkeklerle kıyaslıyor, eleştiriyor ve seni sindirmeye çalışıyor.

Gerçekten kadınlar, hayatta kendilerini bir sınıf geride görüp, boyun eğip, kaderciliği kabulleniyorlar.

Sessiz kalmamak, boyun eğmemek gerekiyor.

Sultanbeyli'den bir işçi

İŞÇİNİN SÖZLEŞMEYİ DERHAL FESHETME HAKKI!

İşyerlerinde çoğu durumda kaderimiz patronun iki dudağı arasında bulunuyor. Hiçbir geçerli nedene bile ihtiyaç duymadan ve haklarımız gasp edilerek kapı önüne konulabiliyoruz. Patronlar çoğu durumda geçerli bir nedenleri olmadığı halde bilinçsizliğimizi kullanarak haklarımızı gasp ediyorlar.

İş sözleşmesinin sona ermesi ile ilgili olarak bilmediğimiz bir nokta ise işçinin de çeşitli durumlarda geçerli nedenlere dayanarak iş sözleşmesini feshedebileceğidir. Çoğu durumda yıllardır çalıştığımız işyerinde biriken kıdem tazminatlarımızı düşünerek yaşanan saldırılara boyun eğiyor ya da iş iyice çığırından çıktığı noktada bu haklarımızı da bırakarak işi terk ediyoruz. Oysa belirli geçerli nedenler ortaya çıktığı koşullarda biz işçilerin de haklarımızı alarak sözleşmeyi feshetme hakkı bulunmaktadır.

İşçiye derhal fesih hakkı veren nedenler 4857 Sayılı İş Yasası'nın 24. maddesinde düzenlenmiş ve 3 başlık altında toplanmıştır. Bunlar,

Sağlık sebepleri; Yapılan işin niteliği işçinin sağlığı ve hayatı için tehlike oluşturuyorsa, işçi yaptığı işin sağlık durumuna uygun olmadığını raporla ispat etmesine karşın patron işçiye aynı işe yapmaya zorluyorsa ya da işçinin sürekli diyalog halinde bulunduğu patron veya bir başka işçi işin niteliği ile ilgili olmayan bir bulaşıcı hastalık taşıyorsa işçi sözleşmeyi feshedebilir.

Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller; patronun işçiye işin niteliği ve

vasıfları ile ilgili yanlış bilgi vermesi, işçiye veya ailesinden birine hakaret etmesi veya tacizde bulunması, işçiye rencide etmek amacıyla vasıflı bir işçiye vasıfsız bir işe vermesi, işçiye tehdit etmesi, yalancı şahitliğe zorlaması, iftira atması, işçiden sahte belge düzenlemesini istemesi, ücretlerin ödenmemesi, eksik ödenmesi veya eksik hesap edilmesi, ücretin düşürülmesi, ücretin bordroda gerçek ücretten daha düşük gösterilmesi gibi hallerdir.

Zorlayıcı sebepler; işyerinde işin bir haftadan uzun bir süre durmasını gerektirecek ve işin sürmesinde olanaksızlık yaratan hallerdir.

İşçinin derhal fesih hakkını kullanabilmesi için dikkat etmesi gereken belirli hususlar vardır. Örneğin ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırılık nedeniyle sözleşmenin feshedilebilmesi için işçinin durumu öğrendiği andan itibaren 6 iş günü içinde bu hakkını kullanması gerekmektedir. İşçi bu süreyi geçirdikten sonra sözleşmeyi feshetmesi halinde kıdem tazminatı hakkını yitirecektir.

İşçinin derhal fesih hakkını kullandığı koşullarda ileride çıkabilecek zorluklara karşın bu hakkını şu yollarla kullanmalıdır;

1) Sözleşmeyi feshettiğini ve haklarının ödenmesini talep ettiğini belirten bir ihtarnameyi noter kanalıyla patrona göndermek.

2) Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne şikayette bulunmak ve haklarının ödenmesini istemek.

3) Dava ve icra takibine başvurmak.

İşçi sınıfının devrimci şairi Nazım Hikmet'i saygıyla anıyoruz!

Bu dünyadan Nazım geçti!

Nazım Hikmet Ran, dünya edebiyat tarihinde önemli bir yer tutan devrimci şair ve öykü yazarıdır. Gerek şiirleriyle, gerek öyküleriyle ve hepsinden önemlisi de devrimci kimliğiyle işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilenlerin yanındadır.

Günümüzün burjuva medyası ise, onu bu değerlerinden çok yaşadığı aşklar ile anmış, onun gerçek kimliğini gizlemeye, yok saymaya çalışmıştır. Oysa ki Nazım Hikmet, yaşamının büyük çoğunluğunu sürgünde ve mahpusta geçirmiş ve bir an bile inandığı değerlerden vazgeçmemiştir.

Nazım Hikmet komünisttir, şairdir, insandır...

Emekçidir Nazım Hikmet. Şiirlerinde, Anadolu'nun yoksul köylülerini, alnterleriyle geçinen, emeğinin karşılığını alamayan işçileri, yani "büyük insanlığı" bulursunuz...

"Kalbimin yarısı burada ise yarısı da Çin'dedir" der Nazım Hikmet. O bir enternasyonalisttir. Bir şiirinde faşizme karşı direnişte Tanya çıkar karşımıza, bir diğerinde Habeşistanlı Taranta-Babu... Vatandaşlıktan çıkarılır Nazım Hikmet, ama Barış ödülüne layık görülür. Savaşın karşısında gerçek barışın elçiliğini yapar, ülkeden ülkeye dolaşır.

Komünisttir Nazım Hikmet...
"Sevdalınız komünisttir, yatar Bursa kalesinde" diye seslenir dostlarına...
"Hapis ama zincirini kırmış da yatar, En güzel mertebeye ermiş de yatar. Yatar bursa kalesinde..."
Zindandadır ancak beyni, inancı özgürdür. Gelecek güzel günlere olan özlemi dipdiridir...

Ölümünün üzerinden 44 yıl geçmesine rağmen bu ülkenin onurlu insanları Nazım'ı derin bir saygıyla anmaya devam ediyor. Unutulmamasının, her geçen gün daha fazla sahiplenilmesinin gerisinde yatan ise, emekçi halklara mal olması yatıyor. Varsın, karalamaya çalışsınlar, varsın içini boşaltmaya kalsınlar. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi sürdükçe Nazım da yaşayacak. Ta ki onunda özlemine duyduğu motorları maviliklere süreceğimiz güzel günlere ulaşana dek...

"Demokrasi" kimin için?

2007 erken seçimlerine kısa bir süre kaldı. Dolayısıyla günlerdir hararetli seçim tartışmaları başladı. Egemenler, "oy" kullanarak kendimizi, ülkeyi yönetenleri seçeceğimizi ve böylelikle en demokratik hakkımızı kullanacağımızı dile getiriyorlar. Oy kullanmayı ise demokrasinin gereği olarak ifade ediyorlar. Seçimler sonrasında oluşturulan parlamentonun "milletin" iradesi olacağını söylüyorlar. Seçim hazırlıklarının yaklaştığı bu günlerde biz de bu sayımızda demokrasinin kendisini ele alacağız.

Herkes için demokrasi var mı?

Bugün günlük yaşam içinde işçi ve emekçiler olarak temel hak ve özgürlüklerimiz söz konusu olduğunda "demokrasi yok" deriz. "Demokrasi" talebini dile getiririz. Evet, bugün bu yaşadığımız toplumda biz işçi ve emekçiler için demokrasiden bahsetmek olanaklı değil. Gerçekleştirdiğimiz toplantı-gösteriler engellenir, konuşmak ve yazmak cezayı gerektirir. Kürt halkı ezilir ve baskıyı görür.

Peki, yaşadığımız topraklarda bütün insanların ortak çıkarlara sahip olduğundan bahsedebilir miyiz? Hayır! Çünkü iktidarı elinde bulunduran sermaye sınıfı, tüm özgürlükleri de kendisi için kullanır. Sermaye sınıfı her türlü aygıtlarıyla işçi ve emekçiler üzerinde baskı oluşturur. Kendi iktidarını sürdürmek için her türlü demokratik hak ve

özgürlükleri gasp eder. Dolayısıyla bugünün toplumunda siyasal özgürlük ve demokrasi "burjuvalar" için geçerli olur. Ancak sermayedarlar, halkı el çabukluğu ile aldatmakta ustadırlar. "Genel oy hakkı" var olduğu için patronlar "bütün halkın yönettiğini" iddia eder. Ancak işçiler sadece "oy" kullanırlar. Her türlü yönetim gücünden tümüyle dışlanırlar.

Tüm bu sorunların gerçek çözümü ise sermaye sınıfının iktidarının devrilmesinden geçer.

İşçi demokrasisi nedir?

Biz işçi ve emekçiler için demokrasi istiyoruz. Bu da ancak sermaye iktidarının yıkılması ve işçilerin iktidarı ele alması, yani sosyalizm ile olanaklı olur.

İşçi demokrasisini hayata geçirmenin şartı da, üretim araçlarının toplumun elinde olmasından, sermayenin bütün gücünden yoksun olmasından geliyor.

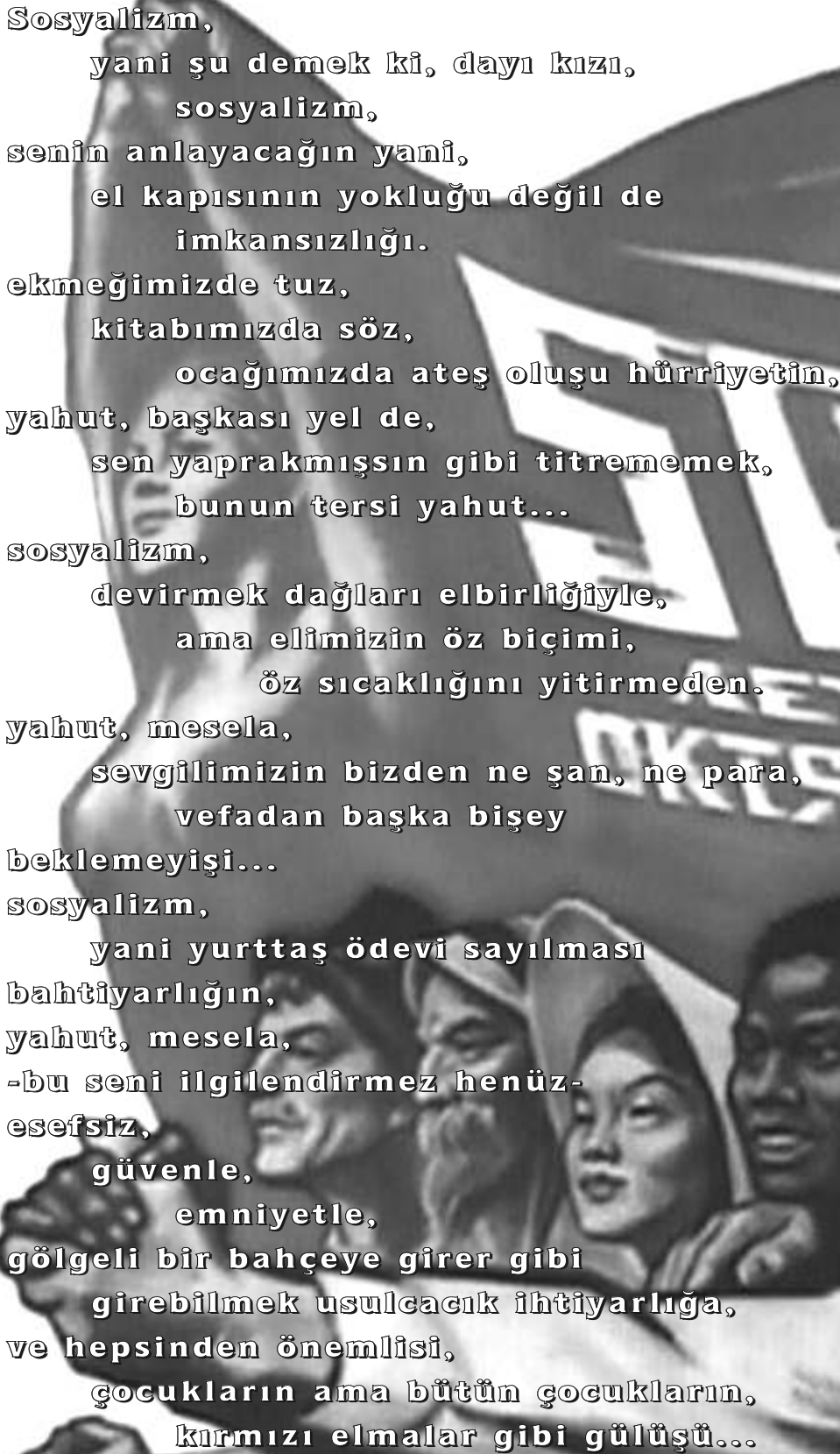
İşçi demokrasisi, daha önce ezilen ve horlanan sayısız insan kitlesine yeni işlevler verir. İşçiler bu demokraside sadece seçmekle kalmaz, ayı zamanda yönetirler. İşçiler, devrimci işçi meclisleri yoluyla ülkenin yönetimine katılma hakkına sahiptirler.

Aynı zamanda işçi demokrasisinde tüm işçi ve emekçiler için temel hak ve özgürlükler sonuna kadar sağlanır.

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANIYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

Sosyalizm,
yani Őu demek ki, dayı kızı,
sosyalizm,
senin anlayacađın yani,
el kapısının yokluğu değil de
imkansızlığı.
ekmeđimizde tuz,
kitabımızda söz,
ocağımızda ateş oluŐu hürriyetin,
yahut, baŐkası yel de,
sen yaprakmıŐsın gibi titrememek,
bunun tersi yahut...
sosyalizm,
devirmek dađları elbirliğiyle,
ama elimizin öz biđimi,
öz sıcaklığını yitirmeden.
yahut, mesela,
sevgilimizin bizden ne Őan, ne para,
vefadan başka biŐey
beklemeyiŐi...
sosyalizm,
yani yurttaŐ ödevi sayılması
bahtiyarlığın,
yahut, mesela,
-bu seni ilgilendirmez henüz-
esefsiz,
güvenle,
emniyetle,
gölgeli bir bahçeye girer gibi
girebilmek usulcacık ihtiyaşlığa,
ve hepsinden önemlisi,
çocukların ama bütün çocukların,
kırmızı elmalar gibi gülüŐü...

Nazım Hikmet